

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Virginia Heath
NEVER RESCUE A ROGUE

Copyright © 2022 by Susan Merritt

All rights reserved

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05470-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KAD
LAŽLJIVAC
LJUBI
VIRDŽINIJA HIT

Prevela Emilija Stanković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Za moju upornu i nepobedivu ćerku Kejti,
novinarku koja je uverena da je svaka junakinja
o kojoj pišem zasnovana na njenom liku.
Bar ovog puta delimo istu profesiju i dar za reči, Bundevice.*

Prvo poglavlje

Oktobar 1826...

Biti potpuno razočaravajući sin u svakom aspektu života bila je odgovornost koju je Džajls Sinkler shvatao ozbiljno. Tako ozbiljno da je, ako prođe jedna nedelja bez očeve ljute kritike na njegovo neprimereno ponašanje, smatrao sebe potpunim promašajem. Nakon nekoliko zabrinjavajuće tihih nedelja, sa samo jednim manjim sukobom oko nepromišljene opklade koja je naišla na uvek gluve uši vojvode od Harpendena, odlučio je da večerašnja skupa zabava bude spektakularan i skandalozan uspeh u pravo vreme za njegov nedeljni susret s prekorinim ocem, koji će se odigrati sutra.

Pio je sok od jabuke, strateški prikriven u visokoj kristalnoj čaši, kako niko ne bi shvatio da je potpuno trezan, dok je posmatrao energičnu masu i dozvolio sebi poneki trenutak zadovoljstva. Veliki i dobri, poznati i ozloglašeni, svi su se sabili u moderno uređenu balsku salu tematski inspirisanu Egiptom u njegovoj kući u Blumsberiju. Posle dva sata sve je išlo savršeno, a nekoliko najneobičnijih gostiju već je bilo dobro pripito. Za jedan sat većina će biti pijana, a to uvek donosi dobru zabavu. Svi su izašli na ulicu u sitne sate i podrazumevalo se da je većina njih potpuno osramotila sebe, osiguravši da njegov najnoviji i najbrže organizovani Godišnji bal bude šokantniji od prethodnog. To je bio još jedan značajan princip i, iskreno, njime je jedino izražavao neslaganje protiv svih laži koje je njegov otac izneo javnosti. Laži koje

su uništile Džajlsov život od samog početka, ali mu savest nikada ne bi dozvolila da ih demantuje.

„Želim da svaka čaša šampanjca bude puna do vrha, Doltone, i da to ne bude onaj jeftini šampanjac koji si nabavio od svojih sumnjivih ljudi na dokovima. Koristi *vev klike* po svaku cenu i ne štedi.“ Ništa nije rasplamsavalo vojvodu jače nego nepromišljeno trošenje na besmisleni hedonizam. Pogotovo kada zna da on sve to finansira.

Naravno, nije to radio.

Iz principa, Džajls nije potrošio nijedan peni od svog džeparca u poslednjih deset godina. Umesto toga, poput Robina Huda, tajno je koristio te pare da ispegla mnoge greške svog oca, a takođe je i anonimno ispravljao nepravde dok je živeo od sopstvenog snalaženja i pronicljivog poslovnog duha. I dobro je obavljao taj posao – imao je dovoljno novca da napuni svaku kadu u Blumsberiju najboljim francuskim šampanjcem ako poželi, a pritom bi mu ostalo novca i za još jedan sjajan novi par *hobi* čizama.

Naravno, starac nije znao ništa od toga.

Niko nije.

Takva uzdržanost, istrajna odlučnost, filantropija i naporan rad samo bi podstakli ljude da ga ponovo procene, što ne bi bilo dobro, budući da mu je potcenjivanje bilo veoma korisno. I nije bilo potrebno ni govoriti da bi njegove mračne male tajne potpuno uništile njegovu već narušenu reputaciju, naročito jer je njegovom ocu najviše stalo do toga. Dvolična ironija koja nikada nije prestajala da ga zabavlja.

„*Vev klike*?“ Njegov batler, koji je ujedno bio i komornik, zakolutao je jedinim okom koje je imao. „Iako su gotovo svi gosti toliko pijani da ne bi znali razliku između šampanjca *vev klike* i konjske mokračće? To je katastrofalno traćenje dobrog šampanjca, ako mene pitate.“

„Ali nisam te pitao, zar ne, Doltone? Nikada ne pitam, a ti mi ipak dosađuješ svojim mišljenjem.“ Džajls je uzeo kanapee od konobara u

prolazu pre nego što je oterao svog nepoželjnog slugu. „Šampanjac za sve, to je naređenje.“

„Da, gospodaru.“ Uz uobičajenu drskost, Dolton je sklonio kosu unazad, a zatim krenuo, dok je njegova drvena noga gromko odzvanjala čvrstim mermernim podom koji je Džajls kupio u Italiji i debelo ga platio.

Obe stvari izbacivale su vojvodu iz takta.

Mermerne ploče jer su koštale bogatstvo, a njegov batler zato što mu je, pored oka i noge, nedostajalo i nekoliko prstiju na levoj ruci, iako nije potpuno ostao bez ruke.

Dolton je plemenito izgubio sve te delove tela u nesreći kao mlad mornar u bici kod Trafalgara, ali je bio dobro plaćen da ozbiljno kaže svima koji su pitali da ne voli da govori o svom pređašnjem piratskom životu, pošto pokušava da bude ugledan.

Dok je gomila slugu u uniformama delila sveže napunjene čaše među njegovim gostima, Džajls je osetio nju pre nego što je progovorila, ili bolje rečeno, namirisao ju je. Snažan parfem s notama precvetalih letnjih ruža, breskve i vanile bio je jedinstven, baš kao i nekonvencionalna i iritantna žena koja ga je nosila.

„Bićeš oduševljen kad čuješ da su vikontesa Sjuel i onaj strašni ruski grof, kojeg uporno pozivaš na sve, usred ljubavnog sastanka u tvojoj muzičkoj sobi.“

Imala je naklonost ka hrabrim, modernim haljinama, uprkos želji da se uklopi u ambijent, a ova večerašnja bila je naročito lepa. Svila boje slonovače grlila je njene obline na pravim mestima, dok su razigrani detalji crvene boje na ivici i velika mašna koja je isticala njen tanak struk savršeno išli uz njenu tamnu kosu. Tipično za njen stil, imala je sofisticiranu, ali asimetričnu frizuru, a u modi je trenutno bila simetrija, međutim, savršeno joj je stajala, jer nije bila žena koja se prilagođava, već ona zbog koje svi ostali deluju kao da su van ritma. Izgledala je, kao i uvek, zapanjujuće – naravno, to joj nikada ne bi rekao. „Pretpostavljam da će taj šokantni incident sigurno biti objavljen u vašim novinama sutra, draga?“

„Kao i obično, nemam blage veze o čemu pričaš.“

Gospođa Dajana Merivel je nadmeno i nonšalantno sipala šampajnac dok je, ne gledajući uopšte u Džajlsa, posmatrala more svile koja se vrtela na plesnom podijumu. „Ali to ni u kom slučaju nije iznenađenje.“ Uvek je izgovarala svoje uvrede bez trunke emocije, što je dodatno isticalo njene mačje zelene oči. „Retko kada ubodeš smisao, dragi lorde Belingame, i priznajem, davno sam izgubila nadu da ćeš ikada to uspeti. Da nisi tako blisko povezan s mojim šurakom, pret hodne zime bih se već oprostila od tebe – ali, nažalost...“ Uzdahnula je kao da je samo poznavanje njega ogroman teret. „Nastavljaš da se zadržavaš u mom životu kao loš miris.“

Džajlsa nisu uvredile njene reči... U poslednjih dvanaest meseci rekla je mnogo gore stvari, a ni on nije ostajao dužan, jer je to bila njihova igra.

„Dakle, u potpunosti poričeš sve svoje pronicljive doprinose kolumni o tračevima u *London tribjunu* u poslednje vreme?“

„Kao da bi institucije ikada dopustile običnoj ženi da piše vesti.“

„Ali ti si Dijana* – boginja lova i lovac na istinu.“

Prigušila je zevanje. „Samo uređujem pravopis i gramatiku u nekim pričama, kako bi mi prošlo vreme. Kako vi aristokrate podnosite monotono dosadnu bezbrižnost života?“ Još jedna dobro izrečena uvreda koja ga je nasmejala. Volela je da ga postavi na mesto. Ovde je ništa nije impresioniralo.

„I eto, bio sam blago impresioniran tvojom novinarskom hladnokrvnošću, ali nažalost...“ On je takođe zurio u podijum za ples, kao da je tamo smrtno dosadno. „Da sam znao da nemaš nikakvu pravu novinarsku akreditaciju i da si samo sitničava gramatičarka, nikada te ne bih pozvao ovde večeras. A sada sam iznerviran, jer ako ti ne razmažeš sve šokantne skandale ove večeri u svom bednom listu sutra, ko će onda?“

---

* Engleski izgovor je Dajana. (Prim. prev.)

„Misterija, zasigurno – ali sigurna sam da nećeš morati da brineš. Kada neko izaziva skandal kao ti, Džajlse, glasine se šire.“ Uputila mu je značajan pogled. „I to brzo... toliko da će tvoj otac sigurno kipteti od besa za vreme vašeg sastanka, baš kao što si i planirao.“

Njena pronicljiva inteligencija uvek ga je nervirala. „Kao i obično, nemam pojma o čemu pričaš, Dajana.“ Što ju je bolje poznao, to je više bio uveren da ga čita kao knjigu, i to ga je stvarno ljutilo. Jer Džajls je voleo da misli da je on najpronocljivija osoba u prostoriji i nekoliko koraka ispred svih – ali ona je uvek bila tik iza njega. Ili, češće, on je kaskao za njom. „Nije ni čudo, jer retko ubodeš smisao, čak i u najboljim trenucima. Znaš li da te podnosim samo iz nužde jer se moj najbolji prijatelj oženio tvojom sestrom, zar ne? Iako mi je i dalje misterija zašto se povezao s gomilom običnih ljudi.“ Napravio je grimasu i počeo da pijucka piće, iako su mu usne podrhtavale, jer je voleo da je postavlja na njeno mesto. Nosila je svoje korene običnih ljudi kao znak časti i ponekad ih koristila kao štita da odbije neželjenu pažnju. „Mi plave krvi moramo obezbediti čistoću naše loze, inače će civilizacija kakvu poznajemo propasti i nastupiće haos.“

Ni ona nije bila uvređena njegovim rečima. „Dakle, u potpunosti poričeš da ideš van svojih granica samo da bi nervirao svog oca isključivo iz zabave?“

Nije to bilo iz zabave. Bilo je iz nužde. To je bio jedini način da kazni podmuklog nitkova za sve njegove neoprostive grehe.

„Nije moja krivica ako me smatra razočaranjem, isto kao što nije moja krivica što sam se takav rodio.“ Potpuna laž, a pretpostavljao je da i ona to zna, ali radije bi umro nego joj dopustio da nazre išta od te tužne istine.

Iako je bila činjenica da je nesnosni vojvoda od Harpendena oduvek smatrao svog jedinog sina nedostojnim u svakom mogućem smislu, Džajls je koristio otvorenu pobunu kao odbrambeni mehanizam mnogo pre nego što je otkrio prljavu tajnu i shvatio da je zaista nedostojan u svakom mogućem smislu. Tada je već bilo prekasno da se raduje toj prosvetljujućoj činjenici. Kocka je bačena, potez ruke sudbine povučen,

i zaista nije bilo ničega što je mogao učiniti, osim jedne stvari koja bi raznela ceo njegov svet u paramparčad. Perspektiva koja ga ne bi ni najmanje brinula da se ticala samo njega. Nažalost, strašna, neprijatna i toksična istina imala je kobne posledice po mnoge nevine ljude, a još gore, nije nasledio očevo bezosećajno, kameno srce. Da jeste, sam bi zapalio fitilj, a zatim veselo povukao stolicu i uživao u celom tanjiru keksa dok gleda kako se slavno ime Harpenden spektakularno urušava pred punim svetlom javnosti.

„Čula sam glasine da si na pragu onoga što tvoj otac potpuno odobrava... i da su konačno čestitke tu.“ Ovog puta njen gutljaj šampanjka bio je previše nonšalantan, kao da nešto ispituje, iako on, ma koliko se trudio, nije mogao da shvati šta.

„Čestitke?“

„Zvuči li ti poznato ime Dalija Ridžis?“

„Dalija, krupnih očiju, ćerka trapavog trgovca tkaninom?“

„Sigurno misliš na Daliju s nedavno udvostručenim mirazom?“ Pogledala ga je pravo u oči. „Ili bi možda bolji opis bio: *Dalija, odlučna da postane vojvotkinja*, ako su glasine koje čujem o vama dvoje tačne?“

Nije mogao da se ne nasmeje apsurdnosti njene izjave. „Sigurno ne misliš da sam u romantičnoj vezi s gospođicom Ridžis? Jer ona je previše pristojna za moj raspuštenički ukus.“ I previše praznoglava. U gospodskim klubovima zvali su je Tupava Dalija jer nije mogla da vodi razgovor bez podsticaja svog napadnog oca, ali bio je preveliki gospodin da bi taj nadimak ponovio izvan tog kruga.

„Ne u vezi, Džajlse. Svi govore da ste vereni.“

„Trebalo ti pouzdaniji izvor informacija, Dajana.“

Zbunjeni par tamnih obrva spojio se u zabrinutosti. „Nisi veren?“

„To nije vrsta užasa koju čovek može zaboraviti. A kada bih bio na pragu da žrtvujem svoju slobodu smrdljivoj zamci sveštenikove klopke, što nikada neću učiniti, ne bih izabrao buduću vojvotkinju koja nije u stanju da izgovori ni reč vojvotkinja bez pomoći. Jadna Dalija mutava je kao sveća siromaha, neka je bog blagoslovi, ali gde je tu izazov?“

Uistinu, Džajlsu je uvek bilo žao devojkice. Njen bezobrazni otac, opsednut društvenim usponom, nudio ju je iz sezone u sezonu, neprestano mašući sve većim mirazom pod nosom svakog plemića, a jadna devojkica postala je predmet podsmeha jer niko nije hteo da je uzme. Očigledno, čak i lovci na bogatstvo imaju standarde, koje blaga gospođica Ridžis, zamuckivanjem, nikada nije ispunjavala.

Dajana mu je dotakla ruku. Bio je to neobičan i saosećajan gest žene koja se trudila da prikrije svaku emociju osim prezira, ali taj dodir je obično osećao svuda oko sebe jer je ona oduvek imala takav neobjašnjiv i dubok uticaj na njega.

„Vaši očevi su zajedno večerali dva puta samo prošle nedelje.“ Nagla se da šapne da neko ne bi čuo. „Jednom u kući Ridžis na Bruton Plejsu i jednom u Vajtovoj. Takođe imam pouzdan izvor pravne struke koji je uveren da su nagodbe već sklopljene i potpisane.“

„Potpisane?“ Nije sumnjao u validnost informacija. Otkako je *London tribjun* zaposlio Dajanu, između ostalih, gorući kvalitet njihovih priča se poboljšao. S njom na čelu kolumne o tračevima i misterioznim Sentinelom koji dominira u vestima, novine su postale sila s kojom se treba obračunati, do te mere da su mnogi prevaranti, kao i sve ostale konkurentne novine, sada počeli da ih se boje. Na primer, prošlog meseca je jedan lovac na bogatstvo bio primoran da pobegne iz grada zbog jednog izveštaja *Tribjuna*.

Dajana je potvrdno klimnula glavom. „Znam još jednu damu koja tvrdi da se gospođica Ridžis juče na čajanci hvalila time što će joj se ćerka uskoro uzdići na najviše lestvice društva.“

On je uzdahnuo s gađenjem, a besmisleni trač iznenada mu je postao savršeno smislen. „Vojvoda već godinama pokušava da me oženi. Svakog meseca predlaže novu kandidatkinju za razmatranje.“ Očigledno je vojvoda smatrao da je njegova dužnost da obezbedi liniju Harpenden naslednicima kako bi se nastavila unedogled, ne pokazujući nikakvo kajanje što bi time Džajls prekorio laž svog oca. Svaka dobro odgajana mlada debitantkinja bila je izvedena pred njega u poslednjih

deset godina. Očigledno, sada se dno bare čisti ako je jadna gospođica Dalija Ridžis sledeća kandidatkinja, jer ona to nije.

„Uvek mi to predstavljaju kao gotovu stvar.“ Kao i to da mora obaviti svoju dužnost.

Sinklerovi su od davnina bili opsednuti dužnošću, a izbor da je ne ispune bio je smrtni greh, bez obzira na to koliko su plemeniti razlozi ili koliko je legalnost bila upitna. Vojvotkinje su bez pitanja rađale naslednike koji su dobijali naslednike, a vojvoda je očekivao da Džajls ignoriše prljavu tajnu i uradi isto bez pogovora. Iako sam vojvoda nikada nije imao hrabrosti da sklopi stvarne nagodbe ranije.

„Madam Devi pravi miraz za gospođicu Ridžis.“ U Dajaninim prelepim očima bilo je nešto čudno. Možda briga. Žaljenje? Sažaljenje? „Naređeno joj je da izveze svaku haljinu s ovim inicijalima.“ Pretražila je svoju malu, perlicama ukrašenu, divnu večernju tašnu pre nego što mu je pružila mali kvadrat tkanine. Na njemu su bila izvezena slova D, G i S.

D je, pretpostavljao je, bilo kršteno ime mlade; S je moralo biti za prezime Sinkler. Džajls nije mogao da se seti drugog lažnog budućeg vojvode s prezimenom koje počinje tim slovom, a G je zapečatilo njegovu sudbinu. „Mlada je rekla madam Devi da, iako su njeni roditelji rekli da je oduvek bila predodređena za plemstvo, ona ipak nije mogla potpuno poverovati u to da je predodređena da bude vojvotkinja. Tvrdila je da je hvata vrtoglavica od uzbuđenja zbog svega toga.“

Džajls je zurio u izvezena slova, osećajući se jadno. „Ko ti je to rekao?“

„Madam Devi lično... duguje mi uslugu... Žao mi je, Džajlse, ali moji izvori su pouzdani. Ne bih ti to rekla da nije tako.“ U tim iritirajućim zelenim očima sada je sigurno bilo sažaljenja – doduše, verovatno više za mladu nego za njega.

Jadna Dalija.

Očeva bezosećajna odlučnost da vidi Džajlsa oženjenog bila je dovoljna da toj nesrećnoj, dragoj ženi pruži tako okrutnu lažnu nadu. Ali je proketo tipično za njega to što će ostaviti svog nepodobnog sina da je razočara.

Kad lažljivac ljubi

„Neću se oženiti Dalijom Ridžis!“ Niti bilo kim, između ostalog. Zbog prljave tajne nije mogao – niti je hteo – da nameće tu okrutnu kaznu bilo kome.

„Moj kontakt u *Tajmsu* kaže da će obaveštenje biti objavljeno za dva dana.“ Ponovo mu je stegla ruku, zbog čega mu je svaki nervni završetak stao u tom momentu. „Mislila sam da bi trebalo da znaš.“

I s tim je nestala nazad u gomilu; ili barem deo nje, kako je to uvek i radila.

Druga poglavlje

U deset ujutru, jedan sat pre njihovog redovnog sastanka i dobra tri sata pre nego što bi inače stigao, Džajls je zakucao na vrata vojvodine sobe.

Starac je ovoga puta prevršio svaku meru!

Oka nije sklopio prošle noći, brinući se o tome koliko će Dalija biti skrhana kada joj se svi snovi sruše, mrzeći činjenicu da će opet postati predmet podsmeha. To što će nenamerno biti odgovoran za to dodatno mu je opterećivalo savest, iako nije imao ulogu u obmanama, iako nije dao nikakva obećanja, niti razgovarao s devojkom u poslednjih pet godina. Gnusna laž je bila učinjena u njegovo ime; stoga, kada bude rekao sve što ima svom zloćudnom, lažljivom ocu, lično će otići do jadne gospođice Ridžis da joj što nežnije saopšti loše vesti, koliko god to bilo moguće.

Bio je to težak zadatak kog se pribojavao.

„Lorde Belingame?“ Batler je očigledno bio zaprepašćen kada ga je video. „Nismo vas očekivali ovako rano.“

Bez glupih, duhovitih komentara, Džajls je upitao: „Gde je?“

„U svom kabinetu, moj lorde...“ Batler je pokušavao da ga isprati dok je on išao niz hodnik. „Dozvolite da vas najavim... molim vas... znate kako mrzi da ga uznemiravaju bez prethodne najave.“ Batler se praktično bacio na vrata svog gospodara kao barikada pre nego što je Džajls mogao da uleti unutra. Njegov izraz je bio očajnički. „Molim vas, moj lorde... zamolio bih vas da se setite da će, u vašem odsustvu, osoblje pretrpeti njegov neizbežan gnev kasnije.“

Džajls je to znao bolje od svih i obično bi učinio sve što može da ublaži njihovu patnju, ali danas tu nema pomoći.

„Pomeri se, Karaderse. Usuđujem se reći da jutro neće biti prijatno ni za jednog od nas.“

Karaders je prebledeo, ali je klimnuo glavom, naviknut na toksičnu porodičnu dinamiku, te nije sumnjao u to ni na trenutak.

„Žao mi je, moj lorde.“

„Ne koliko meni.“

Ali na balterovo veliko iznenađenje, vojvoda nije eksplodirao od gneva kada je Džajls otvorio vrata. Podigao je hladan pogled, a zatim ga vratio na papire i zadržao ga na njima čak i kada je Džajls uzviknuo, nadvijen nad njegov sto.

„Dalija Ridžis! Zar uopšte nisi mislio na tuđa osećanja kad si tako bezdušno uvukao nevinu damu u naš sukob i tvoju obmanu?“

Vojvodina olovka i dalje je mirno grebala po papiru. „Zatvori vrata, Karaderse.“ Tek kada su se vrata zatvorila, udostojio se da jasno pogleda Džajlsa, a izraz mu je bio ravnodušan, bez naznaka besa. „Ko ti je rekao?“

„To se tebe ne tiče.“

„Baš kao ni ovo tebe.“ Imao je smelosti da ponovo uzme olovku, a onda je Džajls pokušao da mu je istrgne iz ruke.

„Već si potpisao papire i dostavio obaveštenje o veridbi u *Tajms*, ali očigledno me se ni to ne tiče?“

„Odavno sam izgubio svaku nadu da ćeš ikada preuzeti svoju dužnost, bedniče.“

„Pa si mislio da, ako isplaniraš svaki detalj mog venčanja iza mojih leđa, možda neću primetiti ništa dok sve ne bude završeno? Koliko ja znam, vaša milosti“ – Džajlsu nikada nije bilo dozvoljeno da ga zove *oče*, niti je ikada osetio tu emocionalnu povezanost s njim da bi to želeo – „mladoženja mora da bude prisutan na svom venčanju da bi ceremonija bila pravno obavezujuća!“

„Mladoženja će biti prisutan!“ Vojvoda je ustao, a usne su mu se uvile u poznat izraz sirove mržnje kad je pesnicom udario o sto. „Jer mladoženja sam ja!“

„Šta?“ Džajls nije mogao biti više iznenađen ni da je starac izveo ples na stolu potpuno nag. „Ti se ženiš Dalijom Ridžis?“ Išao je nekoliko koraka unazad, sve dok se ta neprijatna vest nije malo slegla. „Ti?“

„Papiri su zaista potpisani, mlada je oduševljena, a objava u *Tajmsu* potvrđuje to sutra.“

„Ali ona je mlađa od mene!“ Dosta mlađa. Jadna Dalija mogla bi se smatrati zreloom po standardima debitantkinja, ali je i dalje mlada, toliko da bi joj vojvoda mogao biti otac. „Ona je i više nego duplo mlađa od tebe! To je... odvratno!“

„Odvratno?“ Vojvodine oči su se raširile. „Misliš da nemam snage, bedniče? Ili izdržljivosti? Uveravam te da imam oba!“ Dok mu se otac smejao u lice, slika koju Džajls nije želeo da ima ipak se pojavila u njegovom umu – jadna, nesrećna Dalija, zatečena ispod oronulog vojvode, širom otvorenih očiju i užasnuta dok on dahće i stenje nad njom. „Da znaš, još uvek mogu začeti naslednika!“

Ta misao terala ga je na povraćanje. „Koliko god odvratna bila ta pomisao, to ipak postavlja pitanje: Zašto? Osim ako ne kuješ plan za moju propast i treba ti rezervni naslednik.“

„Potreban mi je naslednik – ne prokleti rezervni dečak! Pravi naslednik, kao sigurnost! Rođen u legalnom, neosporivom braku, pred očima cele javnosti!“ Džajls bio šokiran ovim novim, izopačenim preokretom u njihovom oduvek zatrovanom odnosu, a njegov otac je seo nazad u stolicu – izgledao mu je starije i umornije nego ikada pre, uprkos uobičajenom kiptanju od besa. „Situacija je sada previše nestabilna da bih rizikovao i ostavio vojvodstvo samo tebi...“

„Situacija je oduvek bila nestabilna.“ Želudac mu se prevrtao zbog ovog nepredviđenog i zabrinjavajućeg razvoja događaja. „Ipak, to te nikada ranije nije uznemirilo dovoljno da opovrgneš svoju laž.“

Iako je Džajlsa to oduvek uznemiravalo.

Od trenutka kada je pre četiri godine otkrio da mu je prava majka bila ljubavnica njegovog oca, obmana mu je stalno bila na umu. Takođe je promenila njegov svet iz korena. Prodrerala je i promenila

sve, a takođe mu je uskratila i srećnu budućnost i porodicu o kojoj je oduvek sanjao.

A imao je velike planove, posebno da svojoj deci pruži sve ono što su mu njegovi neprijateljski nastrojeni roditelji uskraćivali dok je odrastao.

„Stvari se menjaju...“ Stari čovek nije mogao da ga pogleda. „Potrebno je. Više ne mogu da rizikujem i ostavljam pse da spavaju.“ Vojvoda je ustao i počeo da šeta. Preplitao je ruke u neizvesnosti, što Džajls nikada pre nije video kod njega. „Ako se sumnja pojavi iz bilo kog razloga, moram osigurati svoju lozu – čak i iz groba.“

Sumnja? Još jedno šokantno odstupanje od vojvodine uobičajene nepodnošljive arogancije u tom pogledu, jer nikada ranije nije gajio sumnje da će tajna ugledati svetlost dana. Nešto se sigurno desilo.

Nešto katastrofalno.

Džajlsu se vrtelo u glavi dok je zloćudna slutnja njegove najgore noćne more izranjala na površinu poput vojske osvajača. Koliko god ga je plašila pomisao da čitav život nosi teret prljave tajne, alternativa ga je još više paralisala. „Šta se desilo?“ Spustio se u stolicu, razmišljajući o najgorem i počinjući da paniči više nego ikada u životu. Ljudi su zavisili od njega. Bez svoje ismejane titule, nije im mogao uopšte pomoći. „Ko zna?“

„Ništa...“ Rasejan, vojvoda je netremice gledao u zid. „Niko ne zna istinu... siguran sam u to...“ Kao da je shvatio da postoji pukotina u njegovom neprobojnom oklopu, vilica mu se stegla. „Samo želim da imam rezervni plan u slučaju da nešto ispliva.“ Seo je i ponovo uzeo pero, kao da je njegov računovodstveni dnevnik važniji od ovog jezivog, zastrašujućeg razgovora. „Ne traži dublje značenje od toga.“ Vojvoda je odmahnuo rukom, vraćajući se brojevima u koje je polagao više nade nego u išta drugo. „Oslobođen si.“

Tvrdoglav, arogantan i tajanstven do kraja – ali Džajls je umeo da prepozna laž. Vojvoda se odjednom bojao nečega, a to je bilo zastrašujuće samo po sebi.

„Dakle, uprkos tome što ne postoji ništa što bi opravdalo tvoju naglu promenu mišljenja“ – ne verujući ni na trenutak da vojvoda uopšte

poseduje ikakvu saosećajnost – „i uprkos tome što niko ne zna istinu dovoljno da bi je iskoristio protiv nas kao oružje, sada planiraš da što pre posadiš sina u nesrećnu Dalijinu utrobu, samo zato što bi neko, u jednom trenutku u budućnosti, mogao obelodaniti svima da ja, zapravo, nisam tvoj naslednik, već tvoje kopile?“

„Nikad ne koristi tu reč!“ Vojvoda je praktično penio, a glava mu se naglo podigla. „Nikad ne koristi tu prljavu reč u mom prisustvu!“

Džajls je podigao dlanove. „A šta sam onda ja?“

„Ti si moj naslednik!“

„Naravno da jesam.“ Gorčina mu je zapekla grlo, baš kao što uvek biva kad razmišlja o nepodnošljivoj stvarnosti koja mu je bila nametnuta. „Nikad ne mari za to što obojica znamo da si namerno počinio prevaru pre tri decenije kako bi potkrepio tu laž!“

„Uradio sam ono što se moralo uraditi.“ Kao i uvek, očevo arogantno, omalovažavajuće sleganje ramenima činilo je da mu krv proključa. „Za razliku od tebe, ja sam uradio ono što mi je otac naredio i stavio dužnost na prvo mesto!“

„Da ne pominjemo da ono što ti nazivaš dužnošću zakon naziva ilegalnim.“ Te reči su naišle na kamenu ravnodušnost. „Ako to izađe na videlo, mogao bi se suočiti s krivičnim prijavama!“

Isto bi važilo i za Džajlsa. Jer, pred sudom, šta bi njegovo ćutanje drugo moglo biti nego saučesništvo? Nije bilo važno što je držao jezik za zubima isključivo zbog svih ljudi koji su zavisili od porodice Harpenden. Vojvoda je bio škrtica, surov i osvetoljubiv tiranin – ali njegov jedini brat, pravi naslednik, bio je gori. Džajlsov nesavesni stric Džervejs u trenu bi proćerdao ili prokockao te živote. Iscedio bi uništeno imanje u Šropširu do poslednjeg novčića. Taj odvratni, manipulativni monstrum bio bi sudbina gora od smrti za sve te nevine ljude koji su već dovoljno propatili. Sve su to bile neporecive činjenice koje je vojvoda nemilosrdno koristio da osigura Džajlsovo ćutanje.

Niko nije želeo da Džervejs Sinkler dobije bilo kakav izgovor da se vrati iz mesta u koje je bio proteran. Pogotovo ne Džajls. To što je svojim ćutanjem spasao kožu sebičnom ocu bilo je nužno zlo za opšte